

Dos días

Direcció i guió: Gonzaga Manso **País:** Espanya **Durada:** 88 min **Any:** 2026
Gènere: Drama **Interpretació:** Saturnino García, Jesús Outes, Aurora Maestre, Leticia Sola... **Música:** Álex Aller, Inur Ategi **Fotografia:** Gonzaga Manso
Distribuïdora: Stendhal Films **Estrena a Espanya:** 22/05/2026
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en gallec i espanyol, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Jose Antonio té 89 anys i està perdent la memòria, però es resisteix a dependre dels altres i deixar de fer el que ha fet tota la vida. Encara que la seva família li ho prohibeix, convenç el seu amic Mindo, que fa anys que no veu, per sortir a pescar amb la barca. La sortida es complica quan es queden sense benzina i, amb la nit i la boira caient, queden a la deriva al mig del mar. Atrapats en la diminuta barca, la travessia es converteix en un inesperat viatge sobre la vellesa, l'amistat i la manera d'acceptar el pas del temps. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Perduts a la mar

Als seus 89 anys, el Jose Antonio comença a tenir símptomes d'Alzheimer, però intenta dissimular i valdre's per si mateix. Com que els seus familiars no l'acompanyen a treure el seu bot de pesca, convenç en Mindo, un amic *percebeiro* de tota la vida, perquè l'acompanyi en una travessia marítima. Malauradament, al mig del trajecte l'embarcació es queda sense benzina, així que els dos ancians s'extravien al mig del mar.

Gonzaga Manso ha destacat com a fotògraf i realitzador publicitari, abans de fer el salt al cinema, emparat pel seu pare, el reconegut productor Luis Manso, vinculat al cinema de Javier Fesser. S'aprecia amb claredat la sensibilitat visual del director debutant, expressada mitjançant una posada en escena cuidada i una sèrie de plans de forta càrrega lírica, on la imatge no només il·lustra, sinó que també suggereix i emociona. Hi ha una voluntat estètica evident de construir atmosferes pausades, gairebé contemplatives, que busquen implicar l'espectador en l'estat emocional dels personatges més que en la pura narració.

Aquesta mateixa aposta estilística, tan deliberadament reposada, provoca de vegades certes caigudes de ritme que poden restar cohesió al conjunt, especialment al tram central. No obstant això, aquestes irregularitats no impedeixen reconèixer l'interès global de la proposta, que se sosté sobre una base humanística sòlida i ben plantejada. El film articula, en el fons, una reflexió sensible sobre la incomprensió cap a la nostra gent gran, sovint relegats a un segon pla en una societat que prioritza altres urgències. A això s'afegeix una aproximació honesta i gens sensacionalista a la desesperació que pot acompanyar el deteriorament cognitiu, abordat des de la quotidianitat i evitant el dramatisme subratllat.

A més, s'aprecia una gran sensibilitat de Gonzaga Manso per dirigir els actors. El veterà Saturnino García demostra una capacitat notable per transmetre experiència vital sense necessitat de verbalització constant. El seu personatge, José Antonio, observa i dialoga des d'una certa distància emocional. L'acompanya un pescador real, Jesús Outes "Meiriño", que aporta una enorme naturalitat i autenticitat com el Mindo.

Juan Luis Sánchez - decine21.com